

**MARINKE MARCELIS
DAT IS NU EENMAAL ZO**

Konijn voelt zich niet zoals hij zich had willen voelen. Ambitie alom. De kansen lagen voor het oprapen. Hij hoefde slechts te pogen de waarheid te pakken te krijgen. Maar wat deed hij? Hij keek toe. Hij wachtte af tot wat op zijn pad zou komen. Zou het roem zijn? Waarom zou hij niet streven naar het allerbeste? Iedereen wist waarover hij sprak, het was kwaliteit. Wat is kwaliteit? Vroeg konijn zich af. Kan ik zien of iets waarachtig is? Komt het aan de oppervlakte wanneer iets oprecht 'goed' is? Met een ferme zet plaatst hij zijn pils terug op het tafelblad. Waar was hij nu mee bezig? Denken over kwaliteit en waarachtigheid? Zijn doortastendheid en alledaagse alertheid waren het spoor bijster. Normaliter was hij zich bewust van de moraal. Dat wat goed is en wat niet, dat moest hij toch weten! Als moraalridder, die hij scheen te zijn, stak hij zijn zoveelste sigaret op. Er was niemand op wie hij kon wachten om hem te vergezellen. Er restte hem slechts een confrontatie met zijn eigen onkunde. Het tot extremen brengen van de dagelijkse banaalheid door te roken en bier te drinken. Wat als de gene met wie je het meest verwant bent weg is? In China notabene. Het is een vreemde gewaarwording. Waarom weg van hier? De veiligheid, warmte en geborgenheid? Om te proeven van andere culturen, op zoek naar een nieuwe afzetmarkt? Konijn bleef zitten waar hij zat. Er was geen barman te zien. Op de achtergrond hoorde hij het muzikale commentaar van de wedstrijd.

Inhoudsopgave

Blz.4-----Inleiding

Blz.6-----Geplastificeerd

Blz.8-----Oh God en het Postmodernisme

Blz.11-----Al zat er een saucijs in je anus,
het interesseert me niet.

Blz.12-----Wat zouden ze lachen, de dieren,
als ze zelfbewustzijn hadden.

Blz.13-----Podiumvrees

Blz.14-----Op vakantie

Blz.15-----Of ze hebben allemaal gelijk.
Misschien hebben alle mensen gelijk.

Inleiding

'Waar gaat het over? Over nihilisme?'

'Nee, nee, niet echt.'

'Waar gaat het dan wel over?'

'Nou ja, het wordt een boek, of ja, dat is misschien een beetje pretentief, een novelle misschien. Ik weet alleen niet of dat mag, daar moet ik nog even naar informeren.'

'Alles mag, als het maar goed is.'

'Dat vind ik ook en zo werkt het.'

'Dus je wilt verder met performance? Was dit je eerste performance?'

'Ja, ik vond het erg leuk om te doen. Ik zie mijn leven vaak van buiten zoals je eerder zei. Net als mijn werk trouwens. Tijdens mijn performance zat ik in het werk, in mijzelf en dat was fijn. Niet nadenken, leven.'

'Waar ben je nu mee bezig?'

'Nadenken, schrijven, voorbereiden. Ik weet niet in welk medium ik me uit wil drukken.'

'Misschien moet je gastdocent worden.'

'Hmm, tsja, het is dankbaarder dan kunstenaar zijn, en als je het incidenteel doet heb je er ook natuurlijk ook nog een leven naast, dat zou best fijn zijn.'

'Ik heb het gevoel dat ik als gastdocent heel dicht bij mensen in de buurt kan komen. Die kans krijg je eigenlijk niet snel ergens anders. Soms ben ik puur praktisch. Bij jou praten we niet over het werk, dat is niet nodig.'

'Soms heb ik het wel nodig.'

'Maar ik hoef je het niet uit te leggen, je hebt de analyse zelf al gemaakt.'

'Hmm, ja. Ik heb een tijdje bij de thuiszorg gewerkt. Ik maakte daar schoon. Soms hoorde ik na anderhalf uur al iemands levensverhaal, en lag die persoon te huilen op mijn schouder. Dat was indrukwekkend, en dan ga je naar huis met een dankbaar gevoel. Het is zo fijn als je iets voor iemand kunt doen, naar iemand luisteren en proberen te troosten of te helpen.'

'We hebben het verkeerde beroep gekozen.'

'Tsja, het aloude idee hè, als je iets doet voor een ander... Ja, maar kijk als ik een stripje van Gummbah lees in krant, dan ben ik hem echt dankbaar, maar dat kan hij niet zien. Hij kan mij niet zien genieten of teleurgesteld zien zijn.'

'Dan zou je popster moeten worden.'

'Nah, ik wil het wel voelen en zien, maar ik wil geen popster zijn, misschien moet ik actrice worden.'

'Toneel kan ook.' Beamt hij.

'Je bent toch niet echt een nihilist hè? In hoeverre ben je niet 'een geval?'

'Een geval?'

'Ja, een geval, ziekelijk, een ziekte. Dat je er aan lijdt, dat je maar 65 wordt.'

'Ik ben soms wel echt heel onovertuigd van alles en iedereen. Zo dat ik de stresshormonen voel gieren door mijn lichaam. Dat is niet gezond maar ik kan daar dan wel weer vaak de humor van inzien, al is het vaak niet om te lachen. De absurditeit trekt me ervan aan. Ik kan ook heel erg goed genieten. Ik ben geen geval.'

Geplastificeerd

Dolgraag zou ik extreem slecht schrijven maar zelfs dat wil me niet lukken. Een specialisme maken van schrijven over niet kunnen schrijven, werk maken over geen werk kunnen maken, het hangt me de keel uit.

Soms fantaseer ik erover een schrijver te zijn. In een huis aan zee, in Bretagne. Met een droogmolen buiten op de met gras en brem begroeide rotsen. Donkere wolken, witte lakens wapperend in de wind. En met een auto. Geparkeerd op mijn oprit van kiezels, die half in het zand zijn weggezakt met daartussenin grassprietjes. Als ik schrijver word, uiteindelijk, dan zou ik willen schrijven over de eindeloze keuzevrijheid, de aanmatigende sfeer waarin wij ons voort bewegen.

Wat onderscheidt ons nu van de generaties voor ons?

De luxe, de mogelijkheden, onze verwende blik en brutale houding?

Alles is plastic, de nep-natuur om ons heen onze verschijningsvorm, onze inhoud alom. Witte wijn is vies, ik weet niet wat ik wil worden en autonomie is ondraaglijk. Elke dag beslissen wat te eten. Me zorgen maken over geheugenverlies als ik te veel drink, bang zijn om kanker te krijgen als ik rook, frustraties over mijn spataderen, het geld dat ik niet heb om op vakantie te gaan, de dag dat ik vroeger op moet staan dan 8 uur, de dag dat ik überhaupt iets moet doen. De vraag of ik uit verveling niet beter seriemoordenaar kan worden, of een baan in de fabriek niet veel rustgevender is dan het me constant moeten bewijzen op vlak van innovatie en wereldveroverbaarheid. Heb misschien potentie maar wil die eigenlijk niet eens gebruiken, gewoon, omdat ik daar geen zin in heb.

Geen zin, ik heb simpelweg geen zin. Ik 'doe' om iets te doen te hebben, zonder nut, gewoon om de tijd te doden. Lekker af en toe op mezelf in praten dat ik zielig ben en dat iedereen de kanker kan krijgen en dat ik mezelf beter helemaal de tyfus in kan zuipen omdat ik dan in ieder geval in extremen leef.

Ik kan het nuchter haast niet meer verantwoorden. Waarom zou ik in godsnaam iets doen?

Nog maar een kopje koffie.

Oh God en het Postmodernisme

De zoveelste dinsdag in een zoveelste maand in een zoveelste eeuw. En weer die zelfde zeurende stem in mijn hoofd die zegt dat ik aan de slag moet gaan. En elke dag vraag ik me af: moet ik het leven niet aan me voorbij laten gaan. Niet door dood te gaan maar door niet na te denken over hoe ik mijn leven zou kunnen leiden. Mijn ambities om 'uit te vinden' achter me laten en gewoon maar leven. Opstaan op een willekeurige dinsdag. Heerlijk alles in hetzelfde ritme als altijd, dan om een uur of 8 naar mijn werk, wat op het land is of ergens anders buiten. Dan werken werken, genieten van de zon of regen, het zweet en de eindeloze herhaling. Kinderen nemen en die opvoeden zonder informatie die vragen doet rijzen over het hoe en waarom.

Het is notabene woensdag. De wekker gaat nog een keer. Ik draai op mijn rug en staar naar het plafond. Mijn ogen zijn in ieder geval open. Als ik zo een aantal minuten blijf liggen komt het goed. Dan sta ik op. Nog voor dat de wekker een volgende keer af zou gaan zet ik hem uit en zet mijn zachte warme voeten op het kleedje. In één beweging leg ik mijn handdoek en badjas over mijn arm en stap ik richting de badkamer.

Wat later sta ik dan met slippers aan mijn voeten onder de warme straal van de douche. Ook hier speelt zich een dagelijks tafereel af dat zich zal blijven herhalen tot ik er niet meer toe in staat ben. Ik maak mijn ontbijt klaar en met mijn ontbijt ook mijn lunch, die verdwijnt in een boterhamzakje.

Zo. Na mijn tanden gepoetst te hebben is het zover, ik mag naar buiten. Waar ik samen met de andere mensen, die ook zojuist soortgelijk tafereel uitvoerden,

nu kan gaan deelnemen aan de gezamenlijke taken. De voorziening van elkaar.

Als ik aan kom fietsen bij de wit geverfde fabriek staan de vrachtwagens al klaar om of wat dieren af te leveren of wat vlees mee te nemen. Het is een grote fabriek met een grote wit betonnen muur eromheen waarboven prikkeldraad is gespannen. Ik klok mezelf in en kleed me om. Nu ik ook gekleed ben in een wit schort loop ik op een zelfde tempo als elke andere dag naar mijn plek, de ontvangsthal voor de dieren. Hier komen per dag zoveel vrachtwagens binnen met zoveel dieren. De hoeveelheid wit in hun ogen verradt angst. Ze weten heel goed dat die lange reis in die vreselijke vrachtwagen niet voor niets is geweest, het is een voorbode van wat gaat komen. Die reis hebben ze slechts levend mee mogen maken omdat hun versheid dan langer behouden blijft. Als de eerste vrachtwagen binnen komt rijden sta ik klaar met mijn geweer.

En ook de zon schijnt weer waardoor de toch al weeïge lucht rondom de slachtfabriek sterker wordt. De schuifdeur of beter gezegd het traliehek glijdt achter mij terug in zijn rails. Morgen zal zij weer open gaan en ook weer dicht.

Even uitwaaien langs het kanaal kan een mens soms goed doen. Waarom zou ik niet omfietsen, het maakt toch geen verschil. Ik ben hooguit later terug als een tijdstip op een klok. De supermarkten werken ook via die klok en daarom besluit ik even later om nu toch maar naar huis te gaan maar via de supermarkt.

Wat zal ik vandaag weer eens eten?

Hoe moeilijk is het te beslissen. Waarom zijn keuzes zo meeslepend en zo schijnbaar evident. Dat schijnbare kan ik ook wel weglaten.

Ik kijk uit mijn raam en zie de mensen af en aan lopen, dag in dag uit naar de supermarkt. Ik woon er zo goed als naast en begin het koopgedrag van sommige buurtbewoners in de gaten te krijgen. Zo loopt er een vrij oude man dag in dag uit naast zijn fiets. Op zijn bagagedrager staat een krat van 24 flesjes bier. Hij heeft een sjekkie in zijn mondhoek hangen en paft op zijn gemak door de straat. Als ik hem zie naderen is de krat leeg, als hij de supermarkt uit komt is de krat weer vol. Ook heeft hij weer een nieuw sjekkie gedraaid voor de terugweg. Zijn gezicht is verschrompeld, en hoewel de gemiddelde mens er 2 minuten over doet mijn straat door te lopen doet hij er zeker 4 minuten over. Ik vraag me steeds af met hoeveel mensen hij die krat dagelijks leegdrinkt. Hij ziet er vrij afgetakeld uit, als hij het in zijn eentje doet zal ik hem binnenkort niet meer zien.

Al zat er een saucijs in je anus, het interesseert me niet.

Zo: en nu even wat poëzie.

Ook al is het zo
Het is me egaal
Je tederheid
Je welsprekendheid
Je ongeloofwaardigheid

Tuut tuut
Het zal wel
Je worst

Het dunne plastic gaf licht in haar weerkaatsing
Het gaf gekleurdheid
Zoals onze jongens het sieren

Je blijft niet op mij wachten met je alcohol in je hoofd, net als ik. Je blijft niet op me wachten, je probeert me niet met man en macht te grijpen. Ik zeg niet dat je geen gelijk hebt want dat heb je. Het is een moreel onrecht je te willen en naar je te verlangen. Nog steeds klopt mijn met alcohol vervulde hart, onwetend over wat je voelt. Ik kan je bellen, wat ik niet doe.
Op weg naar huis.
Net als jij.
Zonder elkaar.

Wat zouden ze lachen, de dieren, als ze zelfbewustzijn hadden.

'Qui peut se confesser? Met licht schaamrood op mijn wangen sta ik in bij een stand met foldertjes over het afnemen van de biecht. 'Cependant toute personne baptisée ou non baptisée peut avoir un entretien avec un prêtre.' Volgens mij betekent dat ook bij mij de biecht afgenomen kan worden, ook al ben ik niet gedoopt. Toch sympathiek van de kerk.

Goed, ik ben dus in Parijs en heb me voorgenomen om deze reis, die bedoeld is om in groepsverband door te brengen, in mijn eentje te spenderen.

Na uren dwalen waan ik me los van tijd, plaats en plicht. Behoeftbevredegiging is nu mijn enige drijfveer. Mijn voeten zijn ijskoud en willen maar niet opwarmen. Ik ga nog een kerkje in en dan sta ik op straat hinkend op mijn ene been terwijl ik mijn andere voet warm probeer te wrijven. Het wil niet lukken. Ik moet terug naar het hotel. Opwarmen. Ongeveer een uur later ben ik thuis in het hotel. Ik wil het bad laten vollopen maar er zit geen stop in. Ik zet een glas ondersteboven op de afvoer en laat het bad vollopen met warm water. De 'camomille' shampoo begint flink te schuimen. Ik geniet van de geur en naderende zee van warmte. Terwijl ik mijn uiterste best doe om met mijn voeten het glaasje niet van de afvoer te stoten tintelt mijn lichaam. Vol van plezier kijk ik naar de tegeltjes. Blauwe tegeltjes, maar niet één kleur blauw. Het stelt water voor. Daaroverheen zijn met glasverf bloemen geschilderd. Donkergroene steeltjes met vuurrode knoppen. Per tien tegels is er een

beschilderd. Prachtig. Het is zo simpel, de wereld mooier te maken, warmer, als je niet stil hoeft te staan bij het feit dat het kitsch is. En natuurlijk moet je dat niet doen. Hoe vreemd het ook is, soms verhoogt kitsch kwaliteit.

Podiumvrees

In mijn gedachten ren ik over een uitgestrekte vlakte. De zon komt me tegemoet. Ik hoor niets behalve de rust. De lucht voelt precies als wat het fijnste is, maar na even rennen met mijn armen wijd voel ik iets achter mij razen. Ik zie mezelf nu rennen met de enorme donkere wolk vlak achter mij, hij probeert me in te halen. Ik ren nu niet meer van genot maar van angst. Waarschijnlijk deed ik dat al maar was ik me er niet van bewust.

Op vakantie

En zo verdwijnt de tijd. Er is te weinig contrast. Monsterlijke gedachten drijven me tot waanzin. Ik moet echt een baan gaan zoeken. Nooit tot zelden worden mijn fantasieën waarheid. Zelfs de fantasie te fantaseren houdt zich schuil achter een sluier van onwetendheid of wordt opgeslokt door de tijd. Die zee van tijd. De horizon is blauw, de zee kleurt zilver als het felle zonlicht weerkaatst wordt. De lucht dreigt als de stille dreiging van de dood. Aanwezig, wit en bijna zwart naast elkaar, met daartussen donkerblauwe overgangen. Maar regenen, gaat het nu niet. Het is alleen dreiging. Wat het weer betreft zal die openbaring niet lang op zich laten wachten. De dood echter heeft met de tijd andere afspraken gemaakt. Ik kan haar forceren, in tegenstelling tot het weer. Op het weer kan ik hoe dan ook geen invloed uitoefenen. Maar waarom zou je de dood met de zee van tijd vergelijken en daar dan het weer in betrekken?

Als ik even later mijn weg naar de zee voortzet loopt er een klein kindje achter mij. Ik vraag me af of ik ooit moeder zal worden. Aan zee probeer ik mijn hersenen uit te spoelen in het koude water. Het is een en al poep daar boven in. Ik kan niet meer helder denken omdat ik te emotioneel ben geworden, dan krijg ik altijd zo'n katers naderhand. Ik probeer het weer wat zwart witter te krijgen, weer te kunnen onderscheiden. Ik dobber wat rond op de kleine golven. Mijn rug en billen liggen op het opgeblazen plastic terwijl mijn benen en achterhoofd in het water hangen. De zon schijnt niet eens. Op het strand lijkt iedereen het plezier te beleven. Even lijkt de zon door de grijze wolken te breken.

Of ze hebben allemaal gelijk. Misschien hebben alle mensen gelijk.

Ik zal gaan sterven. Ik heb alles georganiseerd. Mensen om me heen reageren over het algemeen weinig verongelijkt en werken gewoon mee. Het lijkt vanzelfsprekend alsof het een veelvoorkomend fenomeen is. Maar hoe meer het moment nadert dat de knop om zal moeten gaan, dat ik echt dood ga, hoe meer mij de angst om het lijf slaat. Ik beseft dat ik niet wil. Echt niet. Waar ben ik in godsnaam mee bezig? Het lijkt onmogelijk de gedane zaken keer te doen nemen. Het is niet zomaar iets, dood gaan, dat is nu wel duidelijk. Iedereen rekent er op. Mijn lippen lijken in rust op elkaar te liggen, maar zijn verstijfd van angst waardoor ik niet kan praten. Ik kan het niet maken nu terug te krabbelen. Ik lig op bed, maar het bed is in beweging, heeft het wieltes? Ik heb dus in ieder geval nog tijd, tot het bed stil komt te staan. Ik moet nu beslissen. Ik weet wat ik wil, nu mijn schaamte nog overwinnen. Laten zien dat ik me kan bedenken, dat ik stinkend bang ben. Hoe moet ik het zeggen...um, ik weet dat iedereen op me gerekend heeft, maar... ik wil het niet... Waar is iedereen eigenlijk?

Kostmisselijk word ik wakker en grijp met mijn handen naar de matras. Druk mijn hoofd op mijn kussen om hem daar gelijk weer van af te halen want het lijkt alleen averechts te werken. Alles draait in mij, er is geen boven of onder, er is alles, behalve stabiliteit. Focussen, probeer te focussen. Langzaam zakt het. Ik haal een paar keer diep adem en sta voorzichtig op. Ik loop naar de badkamer en zak op de wc, terug ik mijn kamer

neem ik een slok water en ga heel rustig weer liggen. Ik hoop dat het niet terugkomt. Langzaam val ik weer in slaap om later weer eens te ontwaken in de ellende en pracht van alledag.

Ik kijk uit het raam en zie de man met zijn krat keizerskroon achterop de straat in komen lopen. Het is negen uur.

Ik ga verder met opstaan. Ik zet mijn computer aan en leg een plaat op de platenspeler. Als Shostakovich op staat vult de kamer zich met een akelige feitelijkheid.

Volgend jaar weet ik het. Wat ik wil worden, wie ik wil zijn, welke eisen ik stel aan mezelf, aan mijn naasten en bovenal aan het leven, mijn leven.

Ik heb zin om het raam met mijn vuist door te slaan. Wat ik niet doe omdat ik weet wat er de praktische gevolgen van zijn. Ik zal het zelf moeten betalen, en daarvoor zal ik moeten gaan werken. Ik krop ze maar weer lekker op die gevoelens van onbehagen.